

Sygnatura akt II AKa 217/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2016 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Andrzej Kot (spr.)

Sędziowie: SSA Witold Franckiewicz

SSA Marcin Cieślukowski

Protokolant: Anna Czarniecka

przy udziale prokuratora Prokuratury Regionalnej Beaty Lorenc - Kociubińskiej

po rozpoznaniu w dniu 3 i 8 listopada 2016 r.

sprawy **C. W.**

oskarżonego o czyn z art. 258 § 1 k.k., art. 273 k.k. w związku z art. 12 k.k. w związku z art. 65 § 1 k.k. i art. 62 § 2 k.k.s. w związku z art. 6 § 2 k.k.s. w związku z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. w związku z art. 8 § 1 k.k.s.

T. B. (1)

oskarżonego o czyn z art. 258 § 1 k.k., art. 271 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w związku z art. 12 k.k. w związku z art. 65 § 1 k.k. i art. 62 § 2 k.k.s. w związku z art. 6 § 2 k.k.s. w związku z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. w związku z art. 8 § 1 k.k.s., art. 270 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k. w związku z art. 65 § 1 k.k., art. 273 k.k. w związku z art. 12 k.k. w związku z art. 65 § 1 k.k. i art. 62 § 2 k.k.s. w związku z art. 6 § 2 k.k.s. w związku z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. w związku z art. 8 § 1 k.k.s., art. 56 § 1 k.k.s. w związku z art. 6 § 2 k.k.s. w związku z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. i art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s.

J. S. (1)

oskarżonego za czyn z art. 258 § 1 k.k., art. 18 § 2 k.k. w związku z art. 271 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i art. 18 § 2 k.k. w związku z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. w związku z art. 7 § 1 k.k.s. w związku z art. 6 § 2 k.k.s. w związku z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. i art. 8 § 1 k.k.s., art. 18 § 2 k.k. w związku z art. 271 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w związku z art. 12 k.k. w związku z art. 65 § 1 k.k. i art. 18 § 2 k.k. w związku z art. 62 § 2 k.k.s. w związku z art. 6 § 2 k.k.s. w związku z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. w związku z art. 8 § 1 k.k.s., art. 56 § 1 k.k.s. w związku z art. 6 § 2 k.k.s. w związku z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s.

M. W. (1)

oskarżonego za czyn z art. 258 § 1 k.k., art. 271 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w związku z art. 65 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k. i art. 62 § 2 k.k.s. w związku z art. 6 § 2 k.k.s. w związku z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. w związku z art. 8 § 1 k.k.s.

R. C. (1)

oskarżonego o czyn z art. 56 § 1 k.k.s. w związku z art. 6 § 2 k.k.s.

T. K. (1)

oskarżonego o czyn z art. 271 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w związku z art. 12 k.k. i art. 62 § 2 k.k.s. w związku z art. 6 § 2 k.k.s. w związku z art. 8 § 1 k.k.s.

na skutek apelacji wniesionych przez wszystkich oskarżonych oraz prokuratora w stosunku do oskarżonych R. C. (1) i C. W.

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 28 kwietnia 2016 r. sygn. akt III K 394/14

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. W. (1) w ten sposób, że uchyla orzeczenie o srodku karnym zawarte w punkcie X części rozstrzygającej i za przypisany mu czyn z art.62 § 2 kks w zw. z art.6 § 2 kks orzeka na podstawie art. 33 § 1 kks środek karny ściągnięcia równowartości pieniężnej korzyści osiągniętej z tego przestępstwa w wysokości 12 500 zł (dwanaście tysięcy pięćset złotych);

II. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego T. K. (1) w ten sposób, że uchyla orzeczenie o srodku karnym zawarte w punkcie XVIII części rozstrzygającej;

III. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego J. S. (1) w ten sposób, że uchyla orzeczenie o srodku karnym zawarte w punkcie XXIII części rozstrzygającej i za przypisany mu czyn z art.56 § 1 kks w zw. z art.6 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 5 kks orzeka na podstawie art. 33 § 1 kks środek karny ściągnięcia równowartości pieniężnej korzyści osiągniętej z tego przestępstwa w wysokości 416 845 zł (czteryście szesnaście tysięcy osiemset czterdzieści pięć złotych);

IV. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego C. W. w ten sposób, że uchyla orzeczenie o srodku karnym zawarte w punkcie XXVII części rozstrzygającej;

V. uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R. C. (1) i w tym zakresie sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Wrocławia – Krzyki;

VI. uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonego T. B. (1) w części skazania za czyn z art.56 § 1 kks w zw. z art.6 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 5 kks (opisany w punkcie XXI części wstępnej zaskarżonego wyroku) i związanego z nim orzeczenia o srodku karnym zawartego w punkcie XXXII części rozstrzygającej i w tym zakresie sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Wrocławia – Krzyki, stwierdzając, że utraciło moc orzeczenie o karach łącznych zawarte w punkcie XXIX części rozstrzygającej;

VII. w pozostałej części zaskarżony wyrok wobec M. W. (1), T. K. (1) , J. S. (1), C. W. i T. B. (1) utrzymuje w mocy;

VIII. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk w zw. z art. 4 kk wymierza oskarżonemu T. B. (1) kary łączne roku i czterech miesięcy pozbawienia wolności oraz 300 (trzysta) stawek dziennych grzywny po 100 (sto)złotych, przy czym wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art.70 § 2 kk w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 roku w zw. z art. 4 kk warunkowo zawiesza na okres próby pięciu lat i w tym okresie oddaje oskarżonego na podstawie art. 73 § 2 kk pod dozór kuratora sądowego;

IX. zwalnia oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze;

X. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. K. (1) 600 zł tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą obronę z urzędu oskarżonego M. W. (1) w postępowaniu odwoławczym i 138 zł tytułem zwrotu VAT.

UZASADNIENIE

1.M. W. (1) oskarżony został:

V. o czyn – z art. 258 § 1 k.k. – opisany w pkt V części wstępnej wyroku Sądu Okręgowego;

VI. o czyn – z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s. – opisany w pkt VI części wstępnej wyroku Sądu Okręgowego.

2.T. K. (1) oskarżony został o czyn z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s. – opisany w pkt X części wstępnej wyroku Sądu Okręgowego.

3.J. S. (1) oskarżony został:

XI. o czyn - z art. 258 § 1 k.k. – opisany w pkt XI części wstępnej wyroku Sądu Okręgowego.

XII o czyn - z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 62 § 2 k.k.s. i z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. i w zw. z art. 8 § 1 k.k.s. – opisany w pkt XII części wstępnej wyroku Sądu Okręgowego.

XIII o czyn – z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s. – opisany w pkt XIII części wstępnej wyroku Sądu Okręgowego.

XIV o czyn – z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. – opisany w pkt XIV części wstępnej wyroku Sądu Okręgowego.

4.C. W. oskarżony został:

XV. o czyn z art. 258 § 1 k.k. – opisany w pkt XV części wstępnej wyroku Sądu Okręgowego.

XVI o czyn – z art. 273 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s. – opisany w pkt XVI części wstępnej wyroku Sądu Okręgowego.

5.T. B. (1) oskarżony został :

XVII o czyn – z art. 258 § 1 k.k. – opisany w pkt XVII części wstępnej wyroku Sądu Okręgowego.

XVIII o czyn – z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s. – opisany w pkt XVIII części wstępnej wyroku Sądu Okręgowego.

XIX o czyn – z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. – opisany w pkt XIX części wstępnej wyroku Sądu Okręgowego.

XX czyn – z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s. – opisany w pkt XX części wstępnej wyroku Sądu Okręgowego.

XXI o czyn – z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 5 k.k.s.- opisany w pkt XXI części wstępnej wyroku Sądu Okręgowego.

6.R. C. (1) oskarżony został o czyn z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. – opisany w pkt XXII części wstępnej wyroku Sądu Okręgowego.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2016 r., sygn.. akt: III K 394/14 orzekł:

VI. oskarżonego **M. W. (1)** uznał winnym popełnienia czynów opisanych w pkt. V-VI części wstępnej wyroku i za to wymierzył mu kary i tak:

- za czyn z pkt. V, na podstawie art. 258 § 1 kk, 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

- za czyn z pkt VI,

- na podstawie art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

- na podstawie art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 8 § 1 kks oraz w zw. z art. 37 § 1 pkt. 5 kks i art. 38 § 1 pkt. 1 kks, 2 (dwa) miesiące pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk wymierzył oskarżonemu M. W. (1) karę łączną 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VIII. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 2 kk oraz art. 73 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu M. W. (1) na okres 5 (pięciu) lat próby i na ten okres oddał go pod dozór kuratora sądowego;

IX. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu M. W. (1) zatrzymanie w dniu 15 kwietnia 2008 roku;

X. na podstawie art. 33 § 1 kks orzekł M. W. (1) środek karny przepadku na rzecz Skarbu Państwa kwoty 12.500 (dwanaście tysięcy pięćset) złotych tytułem równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa;

XVI. oskarżonego **T. K. (1)** uznał winnym popełnienia czynu opisanego w pkt. X części wstępnej wyroku i za to wymierzył mu kary i tak:

- na podstawie art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 12 kk oraz art. 33 § 1 i 2 kk, 1 (jeden) rok pozbawienia wolności i 300 (trzysta) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

- na podstawie art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 8 § 1 kks oraz art. 23 § 1 i 3 kks, 300 (trzysta) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

XVII. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt. 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu T. K. (1) na okres 3 (trzech) lat próby;

XVIII. na podstawie art. 33 § 1 kks orzeka T. K. (1) środek karny przepadku na rzecz Skarbu Państwa kwoty 52.715,31 (pięćdziesiąt dwa tysiące siedemset piętnaście i 31/100) złotych tytułem równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa;

XIX. oskarżonego **J. S. (1)** uznał winnym popełnienia czynów opisanych w pkt. XI-XIV części wstępnej wyroku i za to wymierzył mu kary i tak:

- za czyn z pkt. XI, na podstawie art. 258 § 1 kk, 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

- za czyn z pkt XII,

- na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk oraz art. 33 § 1 i 2 kk, 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i 300 (trzysta) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych;

- na podstawie art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 kks w zw. z art. 8 § 1 kks i art. 38 § 1 pkt. 1 kks oraz art. 23 § 1 i 3 kks, 3 (trzy) miesiące pozbawienia wolności i 300 (trzysta) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych;

- za czyn z pkt XIII,

- na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk oraz art. 33 § 1 i 2 kk, 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych;

- na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 kks w zw. z art. 8 § 1 kks i art. 38 § 1 pkt. 1 kks oraz art. 23 § 1 i 3 kks, 2 (dwa) miesiące pozbawienia wolności i 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych;

- za czyn z pkt. XIV, na podstawie art. 56 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i w zw. z art. 37 § 1 pkt. 1 i 5 kks i art. 38 § 1 pkt. 3 kks oraz art. 23 § 1 i 3 kks, 3 (trzy) miesiące pozbawienia wolności i 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (czterdzieści) złotych;

XX. na podstawie art. 85 kk i art. 39 § 1 i 2 kks wymierzył oskarżonemu J. S. (1) karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i 400 (czterysta) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych;

XXI. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk oraz art. 41a § 1 i 2 kks wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu J. S. (1) na okres 5 (pięciu) lat próby i na ten okres oddaje go pod dozór kuratora sądowego;

XXII. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu J. S. (1) okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania w dniach od 18 listopada 2008r. do 6 lutego 2009r., przyjmując, że jeden dzień pozbawienia wolności odpowiada dwóm dziennym stawkom grzywny;

XXIII. na podstawie art. 33 § 1 kks orzekł J. S. (1) środek karny przepadku na rzecz Skarbu Państwa kwoty 416.845 (czterysta szesnaście tysięcy osiemset czterdzieści pięć) złotych tytułem równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa;

XXIV. oskarżonego **C. W.** uznał winnym popełnienia czynów opisanych w pkt. XV – XVI części wstępnej wyroku i za to wymierzył mu kary i tak:

- za czyn z pkt. XV, na podstawie art. 258 § 1 kk, 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

- za czyn z pkt. XVI,

- na podstawie art. 273 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk oraz art. 33 § 1 i 3 kk, 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności i 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych;

- na podstawie art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 kks w zw. z art. 8 § 1 kks i art. 38 § 1 pkt. 1 kks oraz art. 23 § 1 i 3 kks, 2 (dwa) miesiące pozbawienia wolności i 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych;

XXV. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk wymierzył oskarżonemu C. W. karę łączną 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

XXVI. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 2 kk oraz art. 73 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu C. W. na okres 3 (trzech) lat próby i na ten okres oddał go pod dozór kuratora sądowego;

XXVII. na podstawie art. 33 § 1 kks orzekł C. W. środek karny przepadku na rzecz Skarbu Państwa kwoty 2.162,85 (dwa tysiące sto sześćdziesiąt dwa i 85/100) złotych tytułem równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa;

XXVIII. oskarżonego **T. B. (1)** uznał winnym popełnienia czynów opisanych w pkt. XVII-XXI części wstępnej wyroku i za to wymierzył mu kary i tak:

- za czyn z pkt. XVII, na podstawie art. 258 § 1 kk, 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

- za czyn z pkt. XVIII,

- na podstawie art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk oraz art. 33 § 1 i 2 kk, 1 (jeden) rok pozbawienia wolności i 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych;

- na podstawie art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 kks w zw. z art. 8 § 1 kks i art. 38 § 1 pkt. 1 kks oraz art. 23 § 1 i 3 kks, 2 (dwa) miesiące pozbawienia wolności i 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych;

- za czyn z pkt. XIX, na podstawie art. 270 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i art. 33 § 1 i 3 kk, 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i 200 (dwieście) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych;

- za czyn z pkt. XX,

- na podstawie art. 273 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk oraz art. 33 § 1 i 3 kk, 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności i 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych;

- na podstawie art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 kks w zw. z art. 8 § 1 kks i art. 38 § 1 pkt. 1 kks oraz art. 23 § 1 i 3 kks, 2 (dwa) miesiące pozbawienia wolności i 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych;

- za czyn z pkt. XXI, na podstawie art. 56 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i w zw. z art. 37 § 1 pkt. 1 i 5 kks i art. 38 § 1 pkt. 3 kks oraz art. 23 § 1 i 3 kks, 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i 300 (trzysta) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (czterdzieści) złotych;

XXIX. na podstawie art. 85 kk i art. 39 § 1 i 2 kks wymierzył oskarżonemu T. B. (1) karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i 500 (pięćset) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych;

XXX. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 2 kk oraz art. 73 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i art. 41a § 1 i 2 kks wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu T. B. (1) na okres 5 (pięciu) lat próby i na ten okres oddał go pod dozór kuratora sądowego;

XXXI. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu T. B. (1) okres zatrzymania w dniach od 28 do 29 kwietnia 2008 roku przyjmując, że jeden dzień pozbawienia wolności odpowiada dwóm dziennym stawkom grzywny;

XXXII. na podstawie art. 33 § 1 kks orzekł T. B. (1) środek karny przepadku na rzecz Skarbu Państwa kwoty 1.178.887 (jeden milion sto siedemdziesiąt osiem tysięcy osiemset osiemdziesiąt siedem) złotych tytułem równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa;

XXXIII. oskarżonego **R. C. (1)** uznał winną popełnienia czynu opisanego w pkt. XXII części wstępnej wyroku i za to, na podstawie art. 56 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i w zw. z art. 37 § 1 pkt. 1 i 5 kks i art. 38 § 1 pkt. 3 kks oraz art. 23 § 1 i 3 kks, wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (czterdzieści) złotych;

XXXIV. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 2 kk oraz art. 73 § 2 kk w zw. z art. 4 § 2 kk w zw. z art. 41a § 1 i 2 kks wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu R. C. (1) na okres 3 (trzech) lat próby i na ten okres oddał go pod dozór kuratora sądowego;

XXXV. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu R. C. (1) okres zatrzymania w dniach od 25 do 26 lutego 2010 roku przyjmując, że jeden dzień pozbawienia wolności odpowiada dwóm dziennym stawkom grzywny;

XXXVI. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz:

- adw. A. K. (1) – Kancelaria Adwokacka (...) ul. (...) kwotę 5.166 zł (w tym VAT) tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego M. W. (1) z urzędu,

XXXVII. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonych od kosztów procesu w części na nich przypadającej, obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelacje od tego wyroku wnieśli wszyscy wymienieni wyżej oskarżeni oraz prokurator co do oskarżonych R. C. (1) i C. W..

Obrońca oskarżonego T. B. (1) zaskarżył wyrok w części dotyczącej oskarżonego, a to jest w pkt XXVIII, XXIX, XXX, XXXI, XXXII.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k., zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. obrazę przepisów prawa materialnego (art. 438 pkt 1 k.p.k.), a to:

a) art. 258 § 1 k.k. – przez błędne przypisanie oskarżonemu, iż jego zachowanie wyczerpuje ustawowe znamiona czynu ze wskazanego artykułu tj. udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, a także przyjęcie istniejące, że pomiędzy oskarżonym, a pozostałymi współoskarżonymi powiązania stanowią znamię „zorganizowanej” grupy przestępczej, podczas gdy w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności dokumentów i zeznań świadków, jak też współoskarżonych – prawidłowa ocena wszystkich okoliczności popełnienia przestępstwa, zachowania się poszczególnych osób, jednoznacznie wskazuje, że wobec faktu iż T. B. nie mógł mieć świadomości działania w strukturach grupy przestępczej, a także braku jej zorganizowania, nie można zachowaniu jego przypisać odpowiedzialności karnej przewidzianej tym przepisem;

b) art. 270 § 1 w zw. z art. 12 w zw. z art. 65 § 1 k.k. – przez błędne przyjęcie przez Sąd, że doszło do wyczerpania znamion przestępstwa opisanego w tym przepisie, podczas gdy oskarżony T. B. jako osoba prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą (...) T. B. (1) z siedzibą w Ż. N. (...)/(...) od 2006 r. był osobą uprawnioną do wystawiania faktur, zatem nie można przypisywać – nawet w sytuacji rzekomego potwierdzenia w nich nierzeczywistych transakcji, poprzez tworzenie tzw. „pustych faktur”, aby dopuścić się zarzucanego mu czynu z art. 270 § 1 k.k., a na co wskazuje jednoznacznie zebrany w sprawie materiał dowodowy, a w kontekście orzecznictwa i doktryny takie przyjęcie jest bezprawne i nieuzasadnione.

c) art. 33 § 1 k.k.s. – wobec orzeczenia środka karnego w postaci przepadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa w kwocie 1.178.8887,00 zł tytułem równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa, podczas gdy nie zostało to wykazane, jak też prawidłowo, precyzyjnie i w sposób nie budzący wątpliwości udowodnione przez Sąd I instancji, że T. B. uzyskał wskazaną kwotę, która podlega przepadkowi, a jest jednocześnie równowartością szkody poniesionej przez Skarb Państwa w związku z działalnością oskarżonego.

I. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na wynik sprawy (art. 438 pkt 2 k.p.k.), a to:

a) art. 7 k.p.k. – polegający na:

I. błędnym ustaleniu przez Sąd, że wobec szeregu zgromadzonych w sprawie dowodów w postaci zeznań świadków, dokumentacji z przeprowadzonych kontroli skarbowych i podatkowych, decyzji wymiarowych w zakresie podatków, zeznań oskarżonego T. P., także na podstawie wiedzy i doświadczenia życiowego, można przyjąć tezę o odpowiedzialności karnej oskarżonego, które przy tak ustalonym stanie faktycznym winny prowadzić do stwierdzenia, że oskarżony swym działaniem nie wypełniał w żaden sposób znamion z zarzucanych mu czynów;

II. bezpodstawnym uznaniu, że T. B. wspólnie ze współoskarżonymi wspólnie i w porozumieniu, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej z zamiarem bezpośrednim – kierunkowym, obejmującym cel i sposób działania, dokonali zarzucanego przestępstwa, podczas gdy prawidłowe ustalenie stanu faktycznego oraz prawidłowa jego ocena prowadzą do wniosku odmiennego, a stan faktyczny jest odmienny od ustalonego, w szczególności co do dat, osób;

III. przedwczesnym i nieuzasadnionym przesądzeniu o winie i sprawstwie oskarżonego T. B. wobec czynów opisanych w pkt XXVIII, XXIX, XXX, XXXI, XXXII – orzeczenia, w sytuacji gdy nie zostały do końca potwierdzone i wyjaśnione w sposób nie budzący wątpliwości: jego udział i rola w przestępczym procederze, charakter jego współpracy gospodarczej z pozostałymi współoskarżonymi oraz pozostałe okoliczności podnoszone w toku postępowania przez oskarżonego, które Sąd a priori odrzucił jako mało wiarygodne;

a) art. 5 § 2, 7 i 410 k.p.k. – przez dokonane dowolnej oceny materiału dowodowego i rozstrzygnięcie wszystkich niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, a zwłaszcza uznanie go za winnego zarzucanego mu czynu, pomimo wyjaśnień oskarżonego oraz braku jednoznacznego i nie budzącego wątpliwości dowodu świadczącego, że faktury wystawione przez wymienionego stwierdzały nieprawdę co do wartości transakcji.

Mając na uwadze powyższe zarzuty, wniosł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów w całości;

ewentualnie o:

2. uchylenie orzeczenia w zakresie objętym zaskarżeniem i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego T. K. (1) zaskarżył wyrok w zakresie pkt XVI, XVII, XVIII, zarzucając:

1. na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. – obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na jego treść, a to:

a) art. 7, art. 92 i art. 410 k.p.k., polegającą na subiektywnym i dowolnym wyselekcjonowaniu materiału dowodowego podlegającego ocenie Sądu z całości materiału zebranego w sprawie oraz oparciu ustaleń faktycznych o zeznania jedynie świadka T. S. (1) oraz częściowo zeznań świadka K. N. z jednoczesnym bezpodstawnym i nieuzasadnionym pominięciem:

I. zeznań R. C. (2) złożonych w dniu 18 stycznia 2016 r. na rozprawie, w których stwierdził na korzyść oskarżonego T. K. (1), że m.in. faktycznie dostarczał on towar-złom do P. oraz nie obracał tzw. „pustymi fakturami”;

II. zeznań A. C. (poprzednio Z.) złożonych na rozprawie w dniu 9.10.2015 r., w których wyraźnie potwierdziła na korzyść oskarżonego T. K. (1), że oskarżony faktycznie przywoził towar – złom do P.

III. części zeznań świadka K. N., które przemawiały na korzyść oskarżonego T. K. (1), a to złożonych na rozprawie w dniu 20 listopada 2015 r. o tym, że faktury otrzymane od oskarżonego w ramach współpracy gospodarczej były rzetelne i związane z faktycznymi dostawami towaru-złomu;

- co w konsekwencji doprowadziło do stworzenia przez Sąd I instancji wadliwej podstawy dowodowej orzeczenia i poczynienia przez Sąd błędnych ustaleń faktycznych, że działanie przestępne oskarżonego polegało na otrzymywaniu wynagrodzenia w zamian za wystawianie nierzetelnych faktur;

b) art. 424 § 1 i 2 k.p.k. poprzez niewskazanie przez Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku faktów, które uznał za udowodnione lub nieudowodnione oraz powodu braku uznania dowodów przeciwnych, w szczególności dowodów przemawiających na korzyść oskarżonego – zeznań świadków R. C. (2), A. C. oraz całości zeznań K. N., jak również niewyjaśnienia podstawy prawnej wyroku w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu T. K. (1).

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 k.p.k. wniósł o:

1. zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu;

względnie o:

2. uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego R. C. (1) zaskarżył wyrok w całości, zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wyroku poprzez przyjęcie, że oskarżony R. C. (1) składał deklaracje dla podatku i usług (...), w których podawał nieprawdziwe dane co do ilości i wartości zakupu i sprzedaży ewidencji podczas gdy ze złożonych przez oskarżonego wyjaśnień wynika, że przeprowadzone kontrole skarbowe nie wykazały nieprawidłowości w tym zakresie w okresie od 19.10.2007 r. do 6.07.2008 r., co doprowadziło do naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. polegające na niewyjaśnieniu okoliczności podnoszonych przez oskarżonego wskazujących na dokonanie odmiennych ustaleń faktycznych przez Sąd I instancji od ustaleń dokonanych w wyniku kontroli skarbowej przeprowadzonej przez Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej we W..

2. naruszenie przepisów postępowania mających wpływ na treść wyroku, tj. 7 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., polegającej na dowolnej, a nieswobodnej ocenie dowodu z zeznań świadków: M. D. (1), R. R., T. P. (2), W. G. (1), tj. osób oskarżonych w tej sprawie a skazanych w innym postępowaniu, a w konsekwencji przyjęcie za w pełni wiarygodne ich zeznania podczas gdy z zeznań oskarżonego oraz powołanych przez niego i przesłuchanych przed Sądem świadków wynika, że nie sposób przypisać oskarżonemu odpowiedzialności za przedmiotowe czyny.

3. naruszenie przepisów postępowania mających wpływ na treść wyroku, tj. art. 167 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie z urzędu dowodu z dokumentów stanowiących wyniki kontroli skarbowej przeprowadzonej u oskarżonego pomimo powoływania się na tą okoliczność przez oskarżonego.

4. o dopuszczenie i przeprowadzenie w postępowaniu apelacyjnym dowodu z dokumentów Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej we W., tj. wyników kontroli wydanych po przeprowadzeniu postępowań kontrolnych za lata 2007 i 2008 w podmiocie Skup (...) R. C. (1) o nr (...) oraz (...) z dnia 29.06.2011 r., na okoliczność przebiegu przeprowadzonej kontroli oraz jej wyników w postaci niestwierdzenia przez kontrolujący organ jakichkolwiek nieprawidłowości.

Mając na uwadze powyższe zarzuty, wniósł o :

1. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego;

ewentualnie:

2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Gdyby Sąd uznał powyższe zarzuty za bezzasadne, zaskarżonemu wyrokowi zarzucił: obrazę przepisu postępowania, tj. art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 44 § 2 k.k.s., która miała wpływ na treść wydanego orzeczenia, poprzez prowadzenie postępowania karnego przeciwko oskarżonemu, w sytuacji gdy nastąpiło przedawnienie karalności i w związku z powyższym na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania.

Obrońca oskarżonych J. S. (1) i C. W. zaskarżył wyrok wobec J. S. (1) w pkt: XIX, XX, XXI, XXII i XXIII w całości; zaś wobec C. W. w pkt: XXIV, XXV, XXVI i XXXVII w całości.

Na podstawie art. 427 i 438 pkt 1, 2, 3 i 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, a to:

a) art. 258 § 1 k.k. poprzez jego przyjęcie jako podstawy odpowiedzialności i w oparciu o ten przepis ustalenie winy i sprawstwa obu oskarżonych popełnienia czynów opisanych w pkt XI i XV części wstępnej wyroku, przy jednoczesnym przyjęciu, że każdy z oskarżonych działał wyłącznie z jednym „dostawcą” złomu bądź faktur VAT, co wynika z dowodowych dokumentów, bez potrzeby i konieczności współdziałania jakiegokolwiek innej osoby wymienionej w tym zarzucie oraz bez wykazania elementów trwałego porozumienia z innymi osobami i gotowości do popełnienia tego i podobnych przestępstw, co zdaje się wykluczać możliwość przyjęcia działania w zorganizowanej grupie przestępczej;

b) art. 65 k.k. poprzez zastosowanie tego przepisu wobec obu oskarżonych w pkt XII, XIII i XVI wyroku, bez wskazania w uzasadnieniu orzeczenia czy podstawa jest, podobnie jak w akcie oskarżenia, udział w zorganizowanej grupie przestępczej czy też uczynienie sobie z przestępstwa stałego źródła dochodu, choć żadna z tych podstaw nie uzasadnia stosowania przepisu o multirecydywie do oskarżonych.

1. obrazę przepisów postępowania karnego, mającą wpływ na treść orzeczenia, w tym:

a) art. 389, 391 i 392 § 1 i 2 k.p.k. polegającą na uznaniu za odczytane na rozprawie w dniu 22.04.2016 r. wyjaśnień T. K. (2) ze śledztwa, w oparciu o wnioski oskarżyciela publicznego z k. 1122 aktu oskarżenia, i traktowaniu tych „wyjaśnień” – jako zeznań świadka, w sytuacji gdy podejrzany zmarł przed wniesieniem aktu oskarżenia, nie był przesłuchany w charakterze świadka i oparcie ustaleń faktycznych w sprawie, na wielokrotnie cytowanych i przywoływanych owych wyjaśnieniach, jest niezależnie od zasady bezpośredniości, sprzeczne z procedurą karną;

b) art. 5 § 2 k.p.k. poprzez oparcie ustaleń faktycznych dot. opisu czynu XII części wstępnej wyroku dot. J. S. (1) i pkt XVI dot. C. W. bez usunięcia w postępowaniu dowodowym wątpliwości dot. rzekomego przestępczego współdziałania oskarżonych z T. K. (2), co skutkowało uznaniem sprawstwa i winy.

1. błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku które miały wpływ na jego treść, w tym:

- przyjęcie działania obu oskarżonych w zorganizowanej grupie przestępczej (ppkt XI i XV części wstępnej wyroku), obejmującej 22 osoby, w tym takie, których nigdy nie mieli okazji poznać, przy czym owa „grupa” nie miała oczywiście trwałej struktury organizacyjnej, więzi organizacyjnej, trwałości i planowania przestępstw, a ustalone przez Sąd dwustronne stosunki gospodarcze pomiędzy podmiotami gospodarczymi, zajmującymi się obrotem złomem, jeśli sprawcy wykorzystywali podobne metody, w tym ponoć podrobione dokumenty w postaci faktur VAT, działali we własnym imieniu, i nie sposób wskazać w tych czynnościach dokumentacyjnych osoby trzeciej – działającej wspólnie, co uniemożliwia przyjęcia koncepcji popełnienia występku z art. 258 § 1 k.k.

- oparcie orzeczenia i przyjęcie w treści wyroku, w pkt XIX, opisu zdarzeń zawartych w pkt XII, XIII i IV części wstępnej wyroku, w tym przyjęcia że osk. J. S. (1), jak wynika z treści pkt XXIII, zaś osk. C. W., odpowiednio w pkt XXIV i XXVII. Dopuścili się zarzucanych im czynów i odnieśli korzyści majątkowe w kwotach 416.845 zł i 2.162 zł w wyniku opisanych zachowań związanych z nierzetelnymi fakturami;

- przyjęcie w pkt XIX wyroku w części dot. pkt XIII części wstępnej wyroku, że oskarżony J. S. w okresie od 3.08.2005 r. do 27.12.2006 r. „podzegał” T. K. (2) do wystawienia w imieniu firmy (...) ponoć nierzetelnych faktur VAT na rzecz firmy (...) osk. C. W., podczas gdy materiał dowodowy i ustalenia Sądu nie dają podstawy do wnioskowania, że 54 faktury VAT wymienione w tym zarzucie dot. znacznego okresu czasu każdorazowo były przedmiotem owego podżegania, bądź że oskarżony wiedział o kontynuowaniu takiej współpracy wymienionych – ponad 1 pierwszy przypadek (jedną transakcję), tym bardziej, że siedziba firmy mieściła się nie w O. lecz w W.;

- przyjęcie w pkt XIX wyroku w części dot. pkt XII części wstępnej, działania oskarżonego w formie podżegania T. K. (2) do wystawiania nierzetelnych faktur dla osk. J. S., podczas gdy z opisu zdarzeń, zawartych w uzasadnieniach aktu oskarżenia i wyroku, wynika, że świadkowie (skazani prawomocnie) M. D. i W. G. już prowadzili działalność przestępczą i rzekome uzgodnienie współpracy z T. K. nie mogła mieć charakteru formy zjawiskowej – podżegania, skoro było wyrazem wspólnego działania czy współdziałania (sprawstwa);

- rażąco surowość kary pozbawienia wolności i okresu jej warunkowego zawieszenia wymierzonej oskarżonym, bez uwzględnienia sytuacji rodzinnej, wieku i stopnia winy, a także orzeczenie środka karnego przypadku na podstawie art. 33 § 1 k.k.s. nieprawdopodobnie wysokich kwot – jako równowartości korzyści majątkowej.

Podnosząc powyższe zarzuty, wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonych J. S. (1) i C. W. od popełnienia zarzucanych im czynów;

ewentualnie o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Obrończyni oskarżonego M. W. (1) zaskarżyła wyrok co do pkt VI, VII, VIII oraz X, zarzucając:

1. dowolną, nie zaś swobodną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności:

- wyjaśnień oskarżonego M. W. (2), poprzez uznanie jego relacji za niewiarygodną w części, w której nie przyznawał się do zarzucanych mu czynów, podczas gdy wnikliwa analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku przeciwnego;

- bezzasadne przydanie waloru wiarygodności innym współoskarżonym w przedmiotowej sprawie, którzy poddali się w odrębnym postępowaniu karze, a następnie zeznawali przed tut. Sądem w charakterze świadków, a w tym w szczególności R. R., W. G. (1), M. D. (1), T. K. (2), T. S. (1), M. W. (3), T. P. (2), D. P. (1), P. K., podczas gdy wnikliwa analiza całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie prowadzi do wniosku przeciwnego;

i w konsekwencji:

2. błędy w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, a polegających na przyjęciu, iż :

- oskarżony M. W. (1) w okresie od lutego 2007 r. do lipca 2007 r. w M. i na terenie innych miejscowości brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu dokonywanie przestępstw skarbowych oraz przestępstw przeciwko wiarygodności dokumentów;

oraz, że:

- w okresie od 1 lutego 2007 r. do 7 lipca 2007 r. w M. i na terenie innych miejscowości, prowadząc jako osoba fizyczna działalność gospodarczą pod nazwą (...) M. W. (1) z/s w M., w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu wprowadzenia do obrotu przez inne osoby złomu niewiadomego pochodzenia oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc uprawniony do wystawiania faktur VAT, wystawiał faktury VAT stwierdzające nieprawdę, wskazując w nich sprzedaż złomu w określonej ilości, wartości i terminie, wiedząc o tym, iż zdarzenia te są fikcyjne.

Wskazując na powyższe zarzuty, wniosła o:

- uchylenie wyroku w zaskarżonej części do ponownego rozpoznania;

ewentualnie o:

- zwolnienie oskarżonego od kosztów postępowania apelacyjnego,

- zasądzenie kosztów obrony udzielonej z urzędu wg stawek przewidzianych, które to koszty w żadnej części nie zostały pokryte.

Prokurator zaskarżył wyrok co do oskarżonych C. W. i R. C. (1), w części dotyczącej orzeczenia o karze, zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia wobec oskarżonego C. W. na podstawie art. 33 § 1 k.k.s. środka karnego przypadku na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa przypisanego w punkcie XXIV części dyspozytywnej wyroku i mający wpływ na jego treść, polegający na ustaleniu w punkcie XXVII części dyspozytywnej wyroku, iż korzyść ta wyniosła 2.162,85 zł, jakkolwiek prawidłowa ocena całości materiału dowodowego, a w szczególności dokumentacji w postaci faktur VAT przyjętych przez C. W. od osób działających w imieniu firm (...), (...) SP. z o.o. prowadzi do wniosku, że korzyść ta wyniosła 2.162.427,85 zł.

2. obrazę przepisu art. 33 § 1 k.k.s. poprzez nieorzeczenie przypadku równowartości korzyści majątkowej w wysokości 535.521,15 zł, którą oskarżony R. C. (1) osiągnął z popełnienia przestępstwa przypisanego jemu w punkcie XXXIII części dyspozytywnej wyroku.

Stawiając powyższy zarzuty, wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie XXVII części dyspozytywnej poprzez orzeczenie wobec oskarżonego C. W. przypadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa przypisanego wymienionemu w punkcie XXIV części dyspozytywnej wyroku w kwocie 2.162.427,85 zł;

2. o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego R. C. (1) na podstawie art. 33 § 1 k.k.s. środka karnego w postaci przypadku równowartości korzyści majątkowej w kwocie 535.521,15 zł, którą oskarżony R. C. (1) osiągnął z popełnienia przestępstwa przypisanego jemu w punkcie XXXIII części dyspozytywnej wyroku.

Niniejsze uzasadnienie, zgodnie z treścią art. 457 § 2 kpk, zostało ograniczone do apelacji oskarżonych M. W. (1), T. K. (1), C. W., T. B. (1), z uwagi na wnioski o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku, złożone wyłącznie przez oskarżonych T. B. (1) i M. W. (1) oraz Prokuratora, w sprawie T. K. (1) i C. W.. Z kolei treść art. 457 § 1 kpk w zw. z art. 457 § 2 kpk obligowała Sąd Apelacyjny do sporządzenia uzasadnienia z urzędu w sprawie oskarżonego R. C. (1).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Ze złożonych apelacji częściowo zasadne okazały się środki odwoławcze, wniesione przez oskarżonego T. B. (1), C. W., R. C. (1) i T. K. (1). Apelacja oskarżonego M. W. (1), jakkolwiek nie zawierała trafnych zarzutów, spowodowała niewielką korektę zaskarżonego wyroku, w części dotyczącej tego oskarżonego. Na uwzględnienie nie zasługiwała natomiast apelacja złożona przez oskarżyciela publicznego.

Co do apelacji oskarżonego T. B. (1)

Apelacja była zasadna w odniesieniu do skazania T. B. (1) za przestępstwo skarbowe z art. 56 § 1 kks i związanego z nim orzeczenia o srodku karnym na podstawie art.33 § 1 kks.

W pozostałym zakresie na uwzględnienie nie zasługiwała. Nie były w tej części zasadne zarzuty naruszenia przepisów procesowych. Sąd I instancji, wykorzystał w toku rozprawy głównej wszelkie istniejące możliwości dowodowej weryfikacji też aktu oskarżenia i ustalił stan faktyczny na podstawie całokształtu ujawnionego i ocenionego, z zachowaniem rygorów z art. 7 k.p.k., materiału dowodowego. Również wysnuł słuszne wnioski w zakresie sprawstwa i zawinienia oskarżonego przypisując mu popełnienie przypisanych czynów. Tym prawidłowym ustaleniom i ocenie materiału dowodowego skarżący przeciwstawia własną ocenę materiału dowodowego, nie wskazując argumentów, które mogłyby uzasadniać twierdzenie o błędności poczynionych ustaleń faktycznych.

Sąd orzekający dostrzegł istnienie sprzeczności między poszczególnymi dowodami, co sygnalizował w pisemnym uzasadnieniu wyroku, a następnie wyjaśnił, na których z nich się oparł i dlaczego oraz z jakich powodów inne odrzucił. Określony w art. 424 § 1 kpk obowiązek wskazania, jakie fakty Sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych został w realiach niniejszej sprawy przez Sąd Okręgowy spełniony, w zakresie w jakim jego wyrok został utrzymany w mocy. Wbrew twierdzeniom skarżących, Sąd Okręgowy wskazał, którym z dowodów oraz w jakich fragmentach dał wiarę i dlaczego, a także przytoczył powody, które zdecydowały o odmówieniu wiary wyjaśnieniom oskarżonego. Sąd Okręgowy słusznie dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego tylko w tej części, w której wyjaśnienia te (precyzyjniej –okoliczności w nich zawarte) znalazły poparcie w innych dowodach. Odmówiono natomiast wiarygodności tym wyjaśnieniom, które w konfrontacji z innymi, wiarygodnymi dowodami nie miały siły przekonywania. Dowody te, to zeznania świadków oraz dowody z dokumentów, które poniżej zostaną omówione. W związku z powyższym nie ma mowy w realiach niniejszej sprawy o naruszeniu przez Sąd Okręgowy dyspozycji wskazanych w apelacjach przepisów procesowych.

Prawidłowo Sąd Okręgowy ustalił, że T. B. (1) był dostawcą tzw. „pustych” faktur na potrzeby firmy (...) w celu księgowego pokrycia wykazywanej przez tę firmę sprzedaży złomu niewiadomego pochodzenia (czyn z punktu XVIII części wstępnej). Warto zacytować najbardziej wymowne fragmenty zeznań, które tych ustaleń dowodzą. Tak oto T. P. (2) (k. 14418) zeznał: „W. G. (1) przedstawił mi T. B. (1) i poinformował mnie, że będzie on świadczył mi usługi....Kiedy potrzebowałem fakturę to dzwoniłem do T. B. (1) na telefon komórkowy. Przekazywałem mu informacje, jakie potrzebuje faktury . Wskazywałem mu co ma wpisać, tj. dzień wystawienia faktury, ilość towaru i cenę. Na następny dzień lub po kilku dniach spotykaliśmy się też na mieście i miał już T. B. (1) przygotowaną fakturę dla mnie”. Po okazaniu świadkowi faktur VAT, wystawionych przez firmę (...), świadek stwierdził: „Dokładnie nie jestem w stanie powiedzieć, czy wszystkie te faktury stwierdzają nie zaistniałe zdarzenia gospodarcze pomiędzy moją firmą a firmą (...) ale wydaje mi się, że tak. Przynajmniej ich duża większość”. Sąd Okręgowy wskazał z jakich powodów na tym dowodzie się oparł i dlaczego odrzucił wyjaśnienia, nieprzyznającego się do winy T. B. (1). Ocena ta pozostaje pod ochroną art. 7 kpk. Kontrola skarbowa przeprowadzon w firmie oskarżonego i u jej kontrahentów, tzw. kontrola krzyżowa wykazała, że „w okresie od października do grudnia 2006r. w rzeczywistości T. B. (1) nie prowadził hurtowej sprzedaży złomem, gdyż faktury VAT dot. zakupów, będące w posiadaniu podatnika zaewidencjonowane w rejestrach zakupów VAT, jak również faktury VAT dotyczące sprzedaży dla firmy (...), ujęte w rejestrach sprzedaży VAT, nie dokumentują rzeczywistych zdarzeń gospodarczych. Przedmiotowe faktury służyły legalizacji wprowadzonego do obrotu nieudokumentowanego złomu, pochodzącego z nielegalnych źródeł, a podatnik uczestniczył w procedurze wystawiania „pustych faktur” (k. 15522).

Nie zawierają błędu ustalenia Sądu Okręgowego, że przez okres od października 2006 do grudnia 2007 roku T. B. (1) dokumentując zakup złomu wprowadzał do rachunkowości swojej firmy faktury podrobione. Mają one oparcie przede wszystkim w opinii biegłych grafologów, przywołanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Podrobienie faktur stwierdzili również podczas przesłuchań rzekomi ich wystawcy. Przykładowo M. P. stwierdził: „Zadawano mi pytanie, czy ja sprzedawałem złom dla firmy (...). Ja nigdy takiej osoby nie poznałem i nie znam takiego mężczyzny. Nie znam także firmy (...) jak i nigdy z taką firmą nie handlowałem”(k. 15531). Podobnie, M. M.: „Ja po zapoznaniu

się z tymi fakturami stwierdzam, iż żadnej z tych faktur nie wypisałem i nie podpisałem. Ja takiej osoby nie znam i nigdy jej nie spotkałem, jak i nie miałem żadnego kontaktu” (k. 15550).

Sąd Okręgowy zdyskwalifikował wyjaśnienia oskarżonego jakoby to osoby dostarczające mu metale wprowadziły go w błąd i przedłożyły fałszywe faktury sprzedaży. Słusznie bowiem zauważył, że fałszywe faktury sprzedaży metali ujawniono także u innych podmiotów w niniejszym postępowaniu ((...) D. D., M. D. (1), K. K., D. P. (1), L. Z.; (...) A. D. P.), co dowodzi, że wszystkie te osoby miały rozeznanie co do pochodzenia kwestionowanych dokumentów.

Nie nasuwa zastrzeżeń ustalenie Sądu Okręgowego, iż w listopadzie i grudniu 2007 roku za namową T. B. (1) A. K. (2), posiadający zgłoszoną działalność gospodarczą pod firmą (...) we W., wystawił dla firmy (...) szereg „pustych” faktur (czyn z punktu XX części wstępnej zaskarżonego wyroku) . Sąd Okręgowy oparł się na szczegółowych zeznaniach A. K. (2), których także istotny fragment warto zacytować: „On zapytał się mnie kiedyś, czy miałbym możliwość załatwić jemu złom, który on by kupował. Ja powiedziałem jemu, że mam taki kontakt, ale będzie to złom bez faktury. B. na to przystał. Umówiliśmy się, że B. będzie ten złom kupował, natomiast, żeby mieć pokrycie na ten zakup to ja będę wystawiał jemu faktury, że niby kupił go ode mnie” (k. 15546).

Dodać tu wypada, że z uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wynika ażeby sąd I instancji miał jakiegokolwiek wątpliwości natury faktycznej, zatem nie mógł obrazić sugerowanego w apelacji przepisu art. 5§2 k.p.k.. Podobnie nie doszło tu do pogwałcenia normy zawartej w art. 410 k.p.k., gdyż wszystkie ujawnione dowody zostały przez ten sąd rozważone, zaś podstawę ustaleń stanowiły tylko te, które zostały przez ten Sąd obdarzone atrybutem wiarygodności. Tym samym zarzuty podniesione w pkt I i II apelacji obrońcy oskarżonego nie podlegały uwzględnieniu.

Obrońca T. B. (1) niezasadnie kwestionuje ustalenie Sądu Okręgowego, że oskarżony brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w rozumieniu art. 258 par. 1 kk. W doktrynie za taką uznaje się ugrupowanie co najmniej trzech osób, mające na celu popełnienie przestępstw, które nie musi posiadać trwałej, rozwiniętej struktury oraz długofalowego programu działania jak związek przestępczy, jednakże charakteryzuje się elementami zorganizowania, w tym określonym podziałem ról. „Zorganizowanie” wiąże się z istnieniem między osobami należącymi do grupy przestępczej podstawowej wewnętrznej struktury organizacyjnej (choćby z niskim stopniem zorganizowania), jakiejś trwałości, jakichś więzów organizacyjnych w ramach wspólnego porozumienia. „Zorganizowanie” charakteryzuje się nadto planowaniem przestępstwa, akceptacją celów, trwałością zaspokojenia potrzeb grupy, gromadzeniem narzędzi do popełniania przestępstwa, podziałem ról, skoordynowanym sposobem działania, powiązaniem socjologiczno-psychologicznymi między członkami owej grupy Wskazać przy tym należy, że choć zorganizowana grupa przestępcza to coś więcej niż współsprawstwo czy luźny zespół osób zamierzający popełnić przestępstwo, to jednak nie jest jednocześnie wymagana jakaś specjalna wewnętrzna struktura organizacyjna owej grupy, ani niezmienny skład, ani określony stopień zorganizowania, jak szczegółowe określenie zasad przynależności, staż członkowski, sankcje za wystąpienie przeciw dyscyplinie itd.

Przenosząc powyższe poglądy na grunt realiów niniejszej sprawy, nie sposób podważyć ustaleń Sądu meriti, że T. B. (1) działał w zorganizowanej grupie, koncentrującej swoją działalność na legalizowaniu obrotu złomem niewiadomego pochodzenia w celu uniknięcia podatku VAT z tytułu dalszej odsprzedaży tego złomu.

W skład owej grupy wchodziło oprócz oskarżonego także wiele innych osób, w tym niemal wszyscy oskarżeni w niniejszej sprawie. Nie była to jednak tylko współsprawcza forma działania pomiędzy nimi, gdyż, jak prawidłowo ustalił Sąd I instancji, funkcjonował tu cały system wzajemnie skoordynowanych zachowań, wymagający odpowiednich przedsięwzięć organizacyjnych, co niewątpliwie charakteryzuje zorganizowaną grupę przestępczą w rozumieniu art. 258 § 1 k.k. Oskarżeni nie tylko mieli świadomość uczestnictwa w niej, ale też w strukturze grupy odgrywali konkretne role jako osoby zaangażowane w pozyskiwanie i wystawianie nierzetelnych faktur, a w konsekwencji sprzedaż złomu niewiadomego pochodzenia i unikanie należnego podatku VAT, co wiązać się miało osiągnięciem określonych zysków.

In concreto, oskarżony T. B. (1) uczestniczył w działalności grupy jako wystawca „pustych” faktur jednocześnie wykorzystując faktury podrobione, które występowały również w ewidencjach innych podmiotów gospodarczych prowadzonych przez członków grupy i z nimi powiązanych, związanych również z osobą W. G. (1), to jest (...)

(M. W. (3), D. D., M. D. (1), K. K., D. P. (2), L. Z.) i (...) A. B. (D. P. (1)). Niewątpliwie wskazane czynności można zakwalifikować jako stałe spełnianie wyznaczonych oskarżonemu wcześniej zadań, które przynosiły mu trwałe korzyści. Ogół tych czynności stanowił kompletny zakres działalności grupy przestępczej, do której oskarżony należał. Miał on przy tym świadomość, że oprócz niego do grupy tej należą jeszcze inne osoby (do grupy przestępczej muszą należeć przynajmniej trzy osoby).

Całkowicie chybiony jest zarzut naruszenia art. 270 § 1 kk. Ma oczywiście rację skarżący, przywołując bogate orzecznictwo Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych, że osoba zobowiązana do wystawiania faktur VAT, o ile potwierdza w niej nierzeczywiste transakcje, czyli tworzy tzw. puste faktury, nie dopuszcza się przestępstwa z art. 270 § 1 kk, ale przestępstwa fałszu intelektualnego o jakim mowa w art. 271 § 1 kk.. Rzecz w tym, że kwestionowany przepis art. 270 § 1 kk został przywołany w podstawie skazania za czyn przypisany oskarżonemu w punkcie XXVIII części rozstrzygającej (punkt XIX części wstępnej), który polegał na użyciu w dokumentacji księgowej firmy oskarżonego (...) faktur sfałszowanych, zawierających podrobione podpisy wystawcy. Oskarżony nie wystawiał tych faktur, ale posłużył się nimi prowadząc rachunkowość swojej firmy, wiedząc, że nie zostały one wytworzone przez podmioty na nich wskazane jako wystawcy. Słusznie zatem takie zachowanie oskarżonego zostało zakwalifikowane jako przestępstwo z art. 270 § 1 kk.

Rację ma natomiast autor apelacji kwestionując ustalenia Sądu Okręgowego, przyjęte za podstawę skazania za przestępstwo skarbowe z art. 56 § 1 kks i orzeczenia o środku karnym na podstawie art. 33 § 1 kks. Oczywiście w świetle przeprowadzonych i prawidłowo ocenionych przez Sąd Okręgowy (omówionych już wyżej) dowodów, należało ustalić, że oskarżony, składając w Urzędzie Skarbowym deklaracje dla podatku od towarów i usług VAT-7 i podając w nich nieprawdziwe dane, naraził Skarb Państwa na uszczuplenie należności z tytułu tego podatku. Rzecz w tym , że zgromadzone w sprawie dowody nie dawały podstawy do jednoznacznych ustaleń w zakresie wysokości owego uszczuplenia. Z całą pewnością taką podstawą nie są zgromadzone dowody osobowe. Z kolei, dokumentacja z kontroli skarbowej (protokół kontroli znajdujący się w aktach- tom LXXVIII, k. 15494 i następne) zawiera nieprecyzyjne, niejasne, a nawet sprzeczne wyliczenia i zestawienia. Sąd Okręgowy nie podjął nawet próby wyjaśnienia rodzących się na tym tle wątpliwości. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku w najmniejszym stopniu nie pozwala na zrozumienie na jakiej podstawie Sąd ustalił wysokość uszczuplonego przez oskarżonego T. B. (1) podatku VAT, co z kolei nie pozostawało bez znaczenia dla prawidłowości rozstrzygnięcia o środku karnym na podstawie art. 33 § 1 kks. Postępowanie dowodowe w tym zakresie wymaga zatem uzupełnienia, dlatego Sąd Apelacyjny zmuszony był wydać orzeczenie o charakterze kasatoryjnym.

Z uwagi na zakres uchylenia, właściwym rzeczowo i miejscowo sądem do ponownego rozpoznania sprawy będzie Sąd Rejonowy dla Wrocławia- Krzyki. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy, Sąd ten winien zwrócić się w pierwszej kolejności do organu przeprowadzającego kontrolę skarbową, wskazanego w wyżej przywołanym protokole kontroli, o klarowne obliczenie wysokości uszczuplenia podatku VAT w wyniku nierzetelnych deklaracji VAT-7 przedłożonych przez T. B. (1) w Urzędzie Skarbowym i wyjaśnienie niejasnych w tej mierze ustaleń pokontrolnych. Gdyby tego rodzaju informacje okazały się niewystarczające, niewykluczona jest potrzeba zasięgnięcia opinii biegłego w celu ustalenia wysokości podatku VAT na uszczuplenie, którego oskarżony naraził Skarb Państwa.

Zakres i powody uchylenia wyroku w sprawie T. B. (1) pozwalają na znaczne ograniczenie postępowania dowodowego przy ponownym rozpoznaniu sprawy, w szczególności Sąd Rejonowy poprzestać może na ujawnieniu zgromadzonych dotychczas dowodów osobowych (art. 442 § 2 kpk).

W konsekwencji rozstrzygnięcia zawartego w punkcie VI wyroku Sądu odwoławczego utraciło moc orzeczenie o karach łącznych wobec T. B. (1). Koniecznym zatem było orzeczenie nowych kar łącznych pozbawienia wolności i grzywny, w rozmiarach określonych w punkcie VIII wyroku Sądu Odwoławczego. Przy ich wymiarze, miał na uwadze Sąd Apelacyjny zasadę asperacji, którą kierował się przy orzekaniu kary łącznej Sąd Okręgowy. Kierunek apelacji obliłował Sąd Apelacyjny do warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.

Co do apelacji oskarżonego M. W. (1).

Wbrew zarzutom obrońcy oskarżonego M. W. (1), Sąd nie ocenił w sposób dowolny zgromadzonych w sprawie dowodów i prawidłowo ustalił, że oskarżony M. W. (1) dopuścił się zarzucanych mu przestępstw. Ustalenia owe mają wystarczające oparcie w wiarygodnych wyjaśnieniach M. W. (1), złożonych w początkowej fazie postępowania przygotowawczego, a także w zeznaniach świadków M. D. (1), T. K. (2) i W. G. (1).

Oskarżony M. W. (1) przesłuchany w charakterze podejrzanego w postępowaniu przygotowawczym początkowo przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i złożył wyjaśnienia zgodne z ustalonym stanem faktycznym. W toku późniejszych przesłuchań wymieniony zmienił wersję i konsekwentnie nie przyznawał się do winy. Apelacja wyraża przekonanie, że obdarzone wiarą powinny być właśnie późniejsze wyjaśnienia oskarżonego, w tym także te złożone na rozprawie.

Przypomnieć w tym miejscu należy, że sam fakt zmiany wyjaśnień nie stwarza sytuacji, iż wcześniej złożone wyjaśnienia nie mogą stanowić podstawy do dokonania ustaleń faktycznych, a wiarą powinny być obdarzone dowody przeprowadzone na rozprawie. Przepisy procedury karnej, nie narzucają żadnych dyrektyw, które nakazywałyby określone ustosunkowanie się do konkretnych dowodów i nie wprowadzają różnic co do wartości dowodowej poszczególnych dowodów - nie dają więc podstaw do założenia, jakoby wyjaśnienia (zeznania) złożone w postępowaniu przygotowawczym miały większą moc dowodową od składanych na rozprawie i vice versa (zob. w. SN z 11 lipca 1977 r., V KR 92/77, OSNKW 6/1978, poz. 67). Z uwagi jednak na zasadę bezpośredniości i kontrydiktoryjności, materiałem wyjściowym dla ustaleń faktycznych są dowody przeprowadzone na rozprawie, a materiał zgromadzony w postępowaniu przygotowawczym służyć ma weryfikacji oświadczeń złożonych w postępowaniu przed sądem, gdy dochodzi do wyraźnych sprzeczności między tymi oświadczeniami; weryfikacja ta winna uwzględniać całokształt materiału dowodowego (zob. w. SN z 5 maja 1995 r., II KRN 178/94, OSNPP 9/1995, poz. 9) Sąd może wówczas dać wiarę wyjaśnieniom (zeznaniom) złożonym w postępowaniu przygotowawczym, a odmówić złożonym przed sądem lub postąpić odwrotnie, byle tylko należycie, logicznie i przekonująco uzasadnił swe stanowisko (w. SN z 18 grudnia 1975 r., Rw 679/75, Gaz.Praw. 7/1976). Wyjaśnienia (zeznania) złożone w śledztwie, a następnie odwołane lub zmienione, stanowią bowiem dowód w sprawie, który tak jak każdy inny dowód podlega swobodnej, ale nie dowolnej, ocenie sądu. Dowód taki należy oceniać w konfrontacji z innymi dowodami zgodnie z zasadami logicznego rozumowania, a fakt odwołania lub zmiany oświadczenia nie wskazuje sam przez się na jego nieprawdziwość. Sąd powinien tu uwzględniać także podane powody zmiany lub odwołania oświadczenia dowodowego i jeżeli nie uznaje ich za przekonujące - uzasadnić swoje stanowisko (w. SN z 2 października 1972 r., III KR 114/72, OSNKW 2-3/1973, poz. 36). O wartości dowodowej zeznań lub wyjaśnień nie decyduje zatem to, w jakim stadium postępowania zostały one złożone, lecz ich treść w konfrontacji z innymi dowodami (w. SN z 20 maja 1978 r., V KR 78/78, OSNKW 12/1978, poz. 147).

Trafnie podnosi Sąd Okręgowy, że „pierwsze” wyjaśnienia składane przez oskarżonego w postępowaniu przygotowawczym były zgodne z pozostałymi dowodami. Na etapie postępowania jurysdykcyjnego oskarżony swą winę i sprawstwo zaczął kwestionować bardzo nieudolnie, zasłaniając się niewiedzą, brakiem rozeznania w sytuacji, czy też nieznaną przepisów. Przyjęty przez oskarżonego na tym etapie sposób obrony zasadnie został uznany za nieprzekonujący. Nie mogą też zostać uznane za prawdziwe, w żaden sposób nieuprawdopodobnione twierdzenia obrońcy, że wyjaśnienia w których oskarżony przyznał się do winy, złożone zostały przez niego na skutek sugestii, czy wpływu policjantów.

Nie nasuwa zastrzeżeń ocena zeznań świadka M. D. (1). Przesłuchiwany jako podejrzanym w postępowaniu przygotowawczym wskazał: „Kiedyś wcześniej na dyskotecce poznałem M. W. (1). Rozmawiałem z nim na temat prowadzenia skupu złomu w M.. W pierwszym pomysle on miał przejąć po mnie prowadzenie skupu. W późniejszym czasie ustaliłem z nim, że będzie wystawiał puste faktury dla innych firm, między innymi dla firmy przede wszystkim T. i W.”(k. 1015). Podczas rozprawy, słuchany jako świadek, podtrzymał powyższą relację. Nie są prawdziwe zatem stwierdzenia apelującej, że świadek „nie pamiętał niczego” z wcześniej złożonych wyjaśnień. Oczywiście jest, że pewna niepamięć mogła wynikać z upływu czasu i długotrwałości prowadzonego postępowania. Należy również, dodać, iż udział oskarżonego w przestępczym procederze potwierdzili również świadkowie T. K. (2) i W. G. (1). Nie sposób przy tym nie zauważyć, że przejawiająca się tak w apelacji, jak i w twierdzeniach samego oskarżonego teza, że

pozostali świadkowie pomawiają go o rzeczony przestępstwa, z chęci obrony własnej osoby – celem zminimalizowania odpowiedzialności karnej za własne czyny, jest pozbawiona racjonalnych przesłanek. Świadkowie ci, odpowiedzieli bowiem już za swoje czyny, przed składaniem zeznań na rozprawie w sprawie niniejszej. Obciążające oskarżonego zeznania, które m. in. P. D. złożył w niniejszej sprawie, od tej odpowiedzialności go nie uwolniły, ani też jej nie łagodziły. Trzeba również zauważyć, że świadkowie nie ukrywali swojej wiodącej roli w przestępczym procederze.

Prawidłowe były ustalenia Sądu Okręgowego, że M. W. (1) brał udział w zorganizowanej grupie, mającej na celu dokonywanie przestępstw skarbowych oraz przestępstw przeciwko wiarygodności dokumentów. Aktualne są tu ogólne uwagi, przywołane przy omawianiu apelacji oskarżonego T. B. (1) w związku ze stawianym w niej zarzutem obrazy art. 258 § 1 kk. Dość powiedzieć, że M. W. (1) faktycznie nie prowadził działalności, której przedmiotem miał być obrót złomem. Założył ją na polecenie M. D. (1) i na jego polecenie wystawiał "puste" faktury VAT dokumentujące sprzedaż złomu na rzecz firm (...) oraz (...) J. Z.. Za podejmowane przez siebie działania otrzymywał on od M. D. (1) wynagrodzenie w wysokości 2500 złotych miesięcznie.

Niewątpliwie wskazane czynności również można zakwalifikować jako stałe spełnianie wyznaczonych oskarżonemu wcześniej zadań, które przynosiły mu trwałe korzyści. Ogół tych czynności stanowił kompletny zakres działalności grupy przestępczej, do której oskarżony należał.

Korekty wymagał wyrok w odniesieniu do oskarżonego M. W. (1) w zakresie orzeczenia o środku karnym zawartym w punkcie X części rozstrzygającej. Sąd Okręgowy orzekając ów środek karny na podstawie art. 33 § 1 kks, nie wskazał za które z przypisanych przestępstw. Po wtóre, powołany przepis art. 33 § 1 kks nie daje podstawy do orzeczenia **przepadku równowartości** korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa. Na podstawie tego przepisu Sąd może orzec, w przypadku osiągnięcia przez sprawcę przestępstwa skarbowego korzyści majątkowej, niepodlegającej przepadkowi przedmiotów, **przepadek owej korzyści**. Dopiero w razie niemożności orzeczenia środka karnego w postaci przepadku korzyści majątkowej, orzeka się środek karny **ściągnięcia** (a nie przepadku) jej równowartości pieniężnej. Warunkiem orzeczenia ściągnięcia równowartości pieniężnej korzyści majątkowej jest osiągnięcie przez sprawcę korzyści majątkowej z przestępstwa skarbowego i niemożność orzeczenia przepadku owej korzyści.

W realiach niniejszej sprawy należy przyjąć, że Sąd Okręgowy omyłkowo określił orzeczony w punkcie X części rozstrzygającej wyroku, środek karny jako przepadek równowartości korzyści majątkowej i w istocie orzekł ściągnięcie równowartości owej korzyści (jednoznacznie świadczy o tym zawarte w rozstrzygnięciu sformułowanie „tytułem równowartości”). Poczynione ustalenia faktyczne dawały podstawę do takiego orzeczenia za przypisane oskarżonemu przestępstwo z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6§ 2 kks. Podkreślenia wszak wymaga, że przestępstwo to nie polegało na uszczupleniu bądź narażeniu na uszczuplenie podatku. Nie oznacza to jednak, że oskarżony korzyści nie osiągnął, wystawiając nierzetelne faktury. Korzyść ta wyrażała się nie w uszczupleniu podatku VAT należnego Skarbowi Państwa, lecz w wynagrodzeniu uzyskiwanym przez oskarżonego za wystawianie nierzetelnych faktur. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku (str. 105) wskazuje na to, że Sąd ustalił, iż takie wynagrodzenie M. W. (1) otrzymywał w kwocie 2.500zł miesięcznie. Mając na uwadze okres jego przestępczej działalności (5 miesięcy po 2.500zł) Sąd Okręgowy prawidłowo obliczył, że oskarżony osiągnął korzyść w wysokości 12.500zł. Ustalenia w zakresie osiągnięcia owej korzyści mają oparcie w omówionych wyżej dowodach osobowych. Oskarżony konsekwentnie twierdził w toku postępowania, że nie ma majątku, co wykluczało możliwość orzeczenia przepadku korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa. Pozwalało jednak na orzeczenie ściągnięcia jej równowartości.

Orzeczona wobec oskarżonego kara nie razi surowością.

Co do apelacji oskarżonego T. K. (1) .

Apelacja okazała się zasadna wyłącznie w zakresie, w jakim jej autor kwestionuje trafność rozstrzygnięcia na podstawie art. 33 § 1 kks zawartego w punkcie XVIII wyroku. Pozostałe zarzuty są całkowicie chybione. Rację ma skarżący, że sporządzone uzasadnienie wyroku, w odniesieniu do sprawy T. K. (1), nie odpowiada standardom wymaganym przez przepis art. 424 § 1 kpk. Jest ono niewątpliwie bardzo ogólnikowe i powierzchowne. Niemniej jednak nie umożliwia to dokonania prawidłowej kontroli odwoławczej, bowiem jej podstawą są dowody zgromadzone w aktach

sprawy. Zarzucana obraza art. 424 § 1 kpk nie mogła mieć zatem wpływu na treść zaskarżonego wyroku. Dowody wskazane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku dawały solidną podstawę do skazania oskarżonego za przypisane mu przestępstwa. Są to przede wszystkim zeznania T. S. (2), K. N. oraz obszerna dokumentacja z kontroli skarbowej. Spójność owych dowodów, logika wypowiedzi świadków, pozwalała na uznanie ich za wiarygodne. W oparciu o te dowody Sąd Okręgowy miał prawo odrzucić dowody przeciwne eksponowane w apelacji. Kwestionowana w apelacji ocena dowodów nie wykracza poza ramy przewidziane w art. 7 kpk. Dalsze, szczegółowe odnoszenie się do omawianych zarzutów apelacji oskarżonego, jawi się jako zbędne, skoro jej autor nie złożył wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Rację ma natomiast skarżący, negując prawidłowość ustaleń, stanowiących podstawę orzeczenia środka karnego wobec oskarżonego T. K. (1). Poza sporem jest, że oskarżonemu nie przypisano przestępstwa, które spowodowało uszczuplenie należności podatkowych. Brak owego uszczuplenia wyklucza możliwość przyjęcia, że oskarżony uzyskał korzyść majątkową, odpowiadającą wysokości tego uszczuplenia. T. K. (1) skazany został za przestępstwo z art. 62 § 2 kks, które polegało na wystawianiu przez oskarżonego nierzetelnych faktur VAT. Sąd Okręgowy ustalił, że za wystawianie owych faktur, oskarżony otrzymywał wynagrodzenie (str. 105 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Rzecz w tym, że - pomijając zdawkowe stwierdzenie, przytoczone na wspomnianej stronie 105 uzasadnienia zaskarżonego wyroku - w przypadku T. K. (1) Sąd orzekający nie wskazał w jakiej wysokości to było wynagrodzenie, od kogo oskarżony miał je otrzymywać i w jakich okolicznościach. Żadnych ustaleń w zakresie wysokości owego wynagrodzenia Sąd Okręgowy nie poczynił. Brak apelacji na niekorzyść, wyklucza możliwość czynienia uzupełniających ustaleń w tej części, z uwagi na zakaz przewidziany w art. 434 § 1 kpk. W tym stanie rzeczy, orzeczenie o środku karnym, na podstawie art. 33 § 1 kks, musiało zostać uchylone.

Oceniając kary orzeczone wobec oskarżonego, Sąd Apelacyjny nie stwierdził ich rażącej niewspółmierności.

Co do apelacji oskarżonego C. W. i odnoszącej się do tego oskarżonego apelacji prokuratora.

Zarzuty zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego C. W. nie były trafne. Sąd Okręgowy miał prawo na podstawie przeprowadzonych dowodów ustalić, że oskarżony działał w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw. Na ten temat wypowiedział się już Sąd Apelacyjny, omawiając apelacje oskarżonego B. i W.. Dość w tym miejscu powiedzieć, że w związku z bliskim powiązaniem z J. S. (1) oraz znajomością z W. G. (1), C. W. znalazł się wśród podmiotów, które legalizowały w obrocie złom niewiadomego pochodzenia.

W ramach tej działalności C. W. przyjmował i wprowadzał do księgowości swojej firmy „puste” faktury wystawiane przez T. K. (2), M. D. (1) oraz T. K. (1).

Chybiony jest zarzut obrazy art. 65 kk, skoro z opisu przypisanych oskarżonemu przestępstw wynika jednoznacznie, że dopuścił się ich działając w zorganizowanej grupie przestępczej.

Nie ma racji obrońca, wskazując na naruszenie przepisów art. 389, 391 i 392 kpk. Prawdą jest, że T. K. (2) był przesłuchiwany wyłącznie w charakterze podejrzanego, w innej sprawie. W niniejszej sprawie, nie występował jednak jako oskarżony, a zatem mógł mieć wyłącznie status świadka. Zważywszy, że T. K. (2) zmarł, przesłuchanie go bezpośrednio na rozprawie było niemożliwe. W tym stanie rzeczy odczytanie uprzednio złożonych protokołów przesłuchań w charakterze podejrzanego znajdowało podstawę w treści art. 391 § 1 kpk.

Wbrew zarzutom apelującego, trafne były ustalenia faktyczne Sądu orzekającego, które stanowiły podstawę skazania C. W. za przypisane mu przestępstwa. Ustalenia te znajdowały oparcie nie tylko w relacji T. K. (2) ale także w zeznaniach W. (...), (...), czy wyjaśnieniach J. Z.. Kwestionowanie w apelacji wartości tych dowodów ma charakter wyłącznie polemiczny. Zważywszy, że oskarżony nie składał wniosku o sporządzenie i dostarczenie uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego, szersze odnoszenie się do zarzutów jego apelacji nie wydaje się konieczne.

Jednakże w apelacji obrońcy, tak jak i w apelacji prokuratora, który domaga się sporządzenia i doręczenia uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego, kwestionowane było rozstrzygnięcie o środku karnym, orzeczonym wobec C. W. na podstawie art. 33 § 1 kks. Argumenty podnoszone w tej materii w obu apelacjach nie były trafne. Kwestią

kluczową dla owego, kwestionowanego rozstrzygnięcia było oczywiste stwierdzenie, że C. W. nie został skazany za przestępstwo skarbowe, polegające na uszczupleniu bądź narażeniu na uszczuplenie należności podatkowej. Oskarżonemu C. W. przypisano w punkcie XXIV części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, przestępstwo skarbowe z art. 62 § 2 kks, polegające na posłużeniu się w dokumentacji rachunkowej firmy (...) nierzetelnymi fakturami zakupu. Korzyścią jaką miał osiągnąć C. W., jak zdaje się wynikać z lektury dość lakonicznego w tej materii uzasadnienia zaskarżonego wyroku, było zmniejszenie wobec Skarbu Państwa zobowiązań podatkowych. Skarżący prokurator również owej korzyści dopatruje się w odliczaniu od podatku, wykazywanego w deklaracjach VAT-7 jako należny, podatku VAT naliczonego na podstawie nierzetelnych faktur, którymi się oskarżony posługiwał. Nie jest to wszak korzyść majątkowa, którą oskarżony osiągnął z przestępstwa z art. 62 § 2 kks. Korzyść majątkową o jakiej pisze skarżący prokurator, taką jaką widzi też Sąd orzekający, oskarżony osiągnął z innego przestępstwa skarbowego niż to, za które został skazany. Innymi słowy, orzeczenie ściągnięcia równowartości korzyści majątkowej postulowanej w apelacji oskarżyciela publicznego możliwe byłoby tylko wtedy, gdyby oskarżony został skazany za przestępstwo z którego ową korzyść osiągnął (art. 56 § 1 kks). W tym stanie rzeczy, uchylenie orzeczenia o środku karnym na podstawie art. 33 § 1 kks wobec C. W. było oczywiste i konieczne.

Oceniając wymierzone oskarżonemu kary, Sąd Apelacyjny nie stwierdził ich rażącej niewspółmierności.

Co do apelacji oskarżonego R. C. (1).

Apelacja zasługuje na uwzględnienie.

Wniesiona apelacja musiała prowadzić do uchylenia tego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku, w odniesieniu do R. C. (1), nie zachowując minimalnych standardom przewidzianych w art. 424 § 1 kpk, znacząco utrudniało przeprowadzenie prawidłowej kontroli odwoławczej na skutek omawianej apelacji. Sąd I instancji nie zawarł w nim rzetelnej analizy i oceny dowodów, która dawałyby podstawę do ustaleń faktycznych, prowadzących do skazania oskarżonego za przypisane mu przestępstwo skarbowe.

Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, iż sąd meriti przypisując sprawstwo oskarżonemu oparł się „na zeznaniach świadków: R. R., W. G. (1), M. D. (1), T. P. (2), T. S. (2), P. S., I. W., A. S. i Z. F.”. Część wskazanych przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku dowodów rzeczywiście obciąża oskarżonego. Świadczenie potwierdzają bowiem sprzedaż przez oskarżonego C. nieewidencjonowanego złomu. Przykładowo można przytoczyć zeznania P. S. „Oprócz firmy (...) ja jeszcze miałem jednego dostawcę, który dostarczał mi złom bez faktur. Ja nie pamiętam nazwy firmy, a osobą tą był R. C. (1)” (k. 5380). Podobnie zeznawał również T. S. (2) i R. R.. Nie wiadomo dlaczego jednak winy oskarżonego mają dowodzić zeznania I. W., która wskazała: „Nie znam osobiście oskarżonego... Nie wydaje mi się, żebyśmy razem prowadzili jakieś transakcje. Absolutnie nie przypominam sobie abym wystawiała dla Pana R. C. (1) jakieś faktury albo przyjmowała od niego”(k. 32884), czy też A. S., która w swoich zeznaniach również nie wskazała na oskarżonego C. (k. 30106).

Sąd Okręgowy pominął, że - jak wynika z protokołów kontroli Urzędu Kontroli Skarbowej (...) oraz (...) - wobec oskarżonego sprawdzano rzetelność deklarowanych podstaw opodatkowania oraz prawidłowość obliczania i wpłacania do budżetu Państwa podatku dochodowego od osób fizycznych za 2007r. oraz podatku od towarów i usług za rok 2007 i 2008r. Dyrektor Urzędu Skarbowego nie stwierdził nieprawidłowości w latach 2007 i 2008 w zakresie rozliczeń z budżetem z tytułu podatku od towarów i usług. Z uzasadnienia decyzji podatkowej wynika, że organ kontrolujący nie dał wiary zeznaniom świadka T. P. (2) i M. D. (1), którzy twierdzili, iż oskarżony sprzedawał im złom niewiadomego pochodzenia (zob. wyniki kontroli wydanej po przeprowadzeniu postępowań kontrolnych za lata 2007 i 2008 w podmiocie Skup (...) R. C. (1)). Sąd Okręgowy nie dostrzegł sprzeczności pomiędzy relacją tych świadków w postępowaniu karnym, a w postępowaniu podatkowym. Czyniąc ustalenia odmienne od tych dokonanych przez organ prowadzący postępowanie kontrolne, Sąd Okręgowy zobowiązany był do wyjaśnienia w uzasadnieniu wyroku stwierdzonych rozbieżności. Decydującym powodem uchylenia zaskarżonego wyroku wobec oskarżonego R. C. (1) było jednak to, że Sąd nie wskazał na jakiej podstawie obliczył wysokość przypisanego oskarżonemu uszczuplenia

podatku VAT. Znajdująca się w aktach sprawy dokumentacja organu prowadzącego kontrolę skarbową nie dawała podstaw do niebudzących wątpliwości ustaleń w zakresie owego uszczuplenia. Nawet wydana na etapie postępowania przygotowawczego opinia biegłego z zakresu rachunkowości (zupełnie pominięta w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku) jest bardzo niejasna, wręcz sprzeczna z ustaleniami dotyczącymi wysokości uszczuplonego przez R. C. (1) podatku.

Ponownie procedując Sąd Rejonowy, uwzględniając przytoczone wyżej wskazania instancji ad quem, przeprowadzi zgodnie z przepisami procedury karnej - w sposób dynamiczny i skoncentrowany na przedmiocie procesu - postępowanie dowodowe zmierzające do precyzyjnego ustalenia kwestii odpowiedzialności karnej R. C. (1). W tym celu konieczne będzie przeprowadzenie dowodów osobowych, zarówno tych, na których Sąd Okręgowy oparł skazanie R. C. (1), jak i dowodów przeciwnych, wyjaśnienie ewentualnych sprzeczności między zeznaniami i odniesienie się do nich. Sąd ponownie rozpoznający sprawę winien również zwrócić się do Urzędu Kontroli Skarbowej o udzielenie precyzyjnych informacji na temat wysokości uszczuplenia przez oskarżonego podatku VAT w inkryminowanym okresie, przy założeniu, że składane przez oskarżonego deklaracje podatkowe opierały się na nierzetelnych fakturach VAT wymienionych w opisie czynu przypisanego oskarżonemu w zaskarżonym wyroku, oczywiście po zweryfikowaniu prawidłowości owych ustaleń wymienionymi wyżej dowodami osobowymi.

Sporządzając część motywacyjną wyroku Sąd Okręgowy powinien w pełni respektować treść art. 424 § 1 i 2 KPK, pamiętając o konieczności przeprowadzenia stosownych wywodów w sferze faktów i w sferze prawnej.

Apelacja prokuratora w zakresie odnoszącym się do oskarżonego R. C. (1) z uwagi na uwzględnienie apelacji oskarżonego okazała się bezprzedmiotowa.

Co do kosztów.

Orzeczenie o zwolnieniu oskarżonych od kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym znajduje swoje oparcie w art. 624 § 1 k.p.k. O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu M. W. (1) z urzędu w toku postępowania odwoławczego rozstrzygnięto na mocy § 4 i § 17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 r. poz.1801).

Witold Franckiewicz	Andrzej Kot	Marcin Cieślikowski
---------------------	-------------	---------------------